

Helen Rolfe

ROK, KTERÝ NÁS ZMĚNIL

KAZDA

Helen Rolfe

ROK,
KTERÝ
NÁS
ZMĚNIL

KAZDA

Tato publikace obsahuje odkazy na webové stránky třetích stran, za jejichž obsah nepřebíráme žádnou odpovědnost. Tento obsah totiž nepřijímáme jako svůj vlastní, ale pouze odkazujeme na stav webových stran v době prvního vydání této publikace.

Elektronické vydání:

Vydalo Nakladatelství KAZDA, s.r.o.

Všechna práva vyhrazena.

Datum poslední aktualizace: červenec 2025

ISBN: 978-80-7670-253-0

Vytvoření elektronické verze: [Sandstudios](#), 2025

Papírové vydání:

Původní název: The Year That Changed Us

© 2024 Helen Rolfe

Původní vydání: Boldwood Books Ltd.

Práva k překladu: The Agency srl of Vicki Satlow and Plima d.o.o.

1. vydání

Překlad: Martin Richter

Jazyková úprava: Boleslav Ryljak

Korektura: Marek Chvátal

Návrh a sazba obálky: Pavel Ševčík

Sazba: ARTEDIT, spol. s r. o., Praha

Tisk a vazba: Tiskárny Havlíčkův Brod a.s.

ISBN: 978-80-7670-242-4

Knihy lze zakoupit výhodně přímo u nakladatele na www.knihykazda.cz

Všechna práva vyhrazena. Kopírování a šíření pomocí obrazu, rozhlasu, televize a internetu či prostřednictvím fotografií, zvukových nosičů a systémů zpracování dat jakéhokoli druhu je možné pouze s písemným souhlasem vydavatele.

Jo – za vzpomínky na základní školu, za mé první skutečné přátelství a za všechny dopisy, které jsme si psaly, když nás v jedenácti rozdělily kilometry. Amandě – za společné roky na vysoké – v jedné konkrétní scéně se určitě poznáš. Jména jsem změnila... abych ochránila nevinné. Anebo snad viníky? A konečně Amaře – za všechna ta dobrodružství v dospělosti, která jsme spolu prožily. Za nedělní jízdy po Dorsetu s ABBou v rádiu a větrem ve vlasech.

Děkuju vám všem. Za přátelství, které zůstává. Navždy.

SOUČASNOST: 2023

Emma

Emma konečně, poprvé za celý den, volně vydechla. V kavárně zůstávalo jen pár posledních hostů a rušná odpolední atmosféra se pomalu uklidňovala. Seděli tu už celé hodiny. Když ale zaslechla, jak se znovu rozproudil hovor a po chvíli se ozvalo cinknutí dveří navzdory cedulce *Zavřeno*, hned věděla, kdo právě vešel. A věděla taky, že už se dál nemůže schovávat v kuchyni.

Vyšla do prostoru kavárny a její pohled okamžitě padl na Annalise. Stála u dveří, rozdávala úsměvy na všechny strany a vřele přijímala pozdravy i přání.

Emma se na vteřinu zarazila. Vzpomínky se na ni sesypaly jako lavina a v hrudi jí něco ztěžklo. Ta chvíle byla najednou mnohem, mnohem náročnější, než si představovala. Annalise si pořád držela svůj styl. Červená rtěnka, zářící v kontrastu s tmavými vlasy, jí dodávala známý šmrnc. Samozřejmě, trochu zestárla – jako ostatně každý –, ale pořád byla krásná. A pořád to byla ta samá žena, se kterou kdysi vysedávala po škole právě v téhle kavárně, se kterou se procházela po kamenné dlažbě venku a snila o životě, který teprve přijde.

Annalise. Její nejlepší kamarádka. Nebo spíš... bývalá kamarádka. Kdysi dávno. Vážně už to je tak dávno? Emma si najednou uvědomila, že se neviděly – a nepromluvily spolu – už osmnáct let. Vlastně by možná dokázala říct, kolik dní to bylo. Protože takové věci si člověk pamatuje, když přijde o někoho, kdo pro něj býval nejdůležitějším člověkem na světě.

Emma slyšela tichý šepot a pak, jako by to bylo jen slovo nesené větrem, jméno: Annalise. Vzduch v kavárně najednou ztěžkl, jako by se z něj vytratila svěžest. Místnost byla plná známých tváří – většina hostů byli sousedé z Honeybee Place. Lidé, kteří tu žili stejně dlouho

jako Emmina rodina. Někteří si ještě pamatovali tuhle kavárnu z dob, kdy bývala levnou a téměř zchátralou restaurací, než se jí ujali Emmini rodiče a proměnili ji v to útulné, přívětivé místo, jakým je dnes. A mnoho z nich znalo také Annalise Bakerovou, dívku, která kdysi žila v domě číslo dvanáct.

„Co tady děláš?“ vyhrkla Emma ostře, než se nad tím stihla zamyslet. Její hlas se nesl kavárnou jako tenký břit zastavující Annalise v pohybu. Ta právě udělala pár váhavých kroků směrem k pultu, kde Emma stála. Emmin tón přiměl několik hostů, kteří seděli u stolů, zvednout hlavy. Všichni věděli, že ty dvě kdysi bývaly nerozlučná dvojka. Sdílely spolu sny i plány, jen aby spolu jednoho dne zničehonic přestaly mluvit. A teď stály tváří v tvář, metr od sebe, v napjatém tichu, o kterém Emma věděla, že může nastat – jen netušila, že přijde tak náhle, bez varování.

Annalise na chvíli ztichla, ale pak jemně promluvila: „Mrzí mě to. Dozvěděla jsem se o paní Griffinové. Chtěla jsem jí jen vzdát úctu.“

Ten den měla pohřeb. Paní Griffinová žila v domě číslo sedm od svých dvaceti let, kdy se vdala. Když jí zemřel manžel, rodina Millerových ji bez váhání přijala mezi sebe, jako by byla odjakživa její součástí. V tom byla tahle rodina opravdu dobrá – a stejně to bylo i s Annalise, i když na to se dnes už prakticky zapomnělo.

Před dvěma lety, když už péče o ni byla příliš náročná, se paní Griffinová odstěhovala k synovi do Bristolu. Tam zůstala až do své smrti minulý měsíc. A právě na její přání se smuteční hostina konala tady, v kavárně, kde tak ráda sedávala. Bylo to její poslední gesto – poděkování rodině Millerových, lidem, kteří pro ni byli rodinou, když ji nejvíc potřebovala, třebaže poslední roky už na Honeybee Place nežila.

Dnešní přípravy šly jako po másle. Sotva Emma ráno odemkla dveře kavárny, sousedé se s ochotou pustili do chystání občerstvení. Byli to převážně stálí hosté, lidé, kteří paní Griffinovou dobře znali a měli ji rádi. Ti, kteří k ní neměli osobní vztah, přesto chápali, proč je dnes kavárna uzavřená, a s pochopením přijali, že se zde koná poslední rozloučení. Pokývnutím vyjádřili svou upřímnou soustrast a šli dál. A víc nebylo třeba.

Jediné, co Emmu toho dne zaskočilo, nebyla samotná organizace –

ta šla hladce. Znejistěla až ve chvíli, kdy po skončení obřadu vzala otce za ruku, aby ho doprovodila z kaple. Vzadu, téměř ve stínu, zahlédla postavu. Ženu, která stála stranou, jako by si netroufala přiblížit. Po několika dalších krocích si Emma uvědomila, o koho jde – a v tu chvíli se jí na okamžik podlomily nohy.

Jedna její část v duchu křičela vztekem. Jak se vůbec opovažuje přijít? Ale druhá... druhá si zoufale přála k ní přiběhnout, obejmout ji, stisknout ji v náručí a už ji nikdy nepustit. Místo toho Emma jen sklopila oči, šla krok za krokem, vyšla z kaple a tvář své někdejší nejlepší kamarádky od té chvíle nespatriła.

Až do dneška.

„Byla opravdu laskavá, vid’?“ odvážila se Annalise tiše promluvit.

„Bude nám všem chybět,“ odpověděla Emma tónem, který používala celý den – stejnými slovy vítala každého, kdo přišel na obřad nebo se zastavil na smuteční hostinu. Z celého srdce ale chtěla zakřičet: *Jak se opovažuješ se sem po tom všem vrátit?* Místo toho však zvolila zdvořilou, třebaže úsečnou odpověď. Byla to přece jen smutná událost, která si zaslouží důstojnost. A tak spolkla svou frustraci a snažila se nevnímat, jak samozřejmě a klidně se Annalise chová. Jako by se mezi nimi nikdy nic nestalo. Jako by už dávno za vším udělala tlustou čáru.

„Pořád jsem jí posílala pohledy. Z Paříže,“ pokračovala Annalise s nesmělým úsměvem. „Paní Griffinové,“ dodala rychle, když viděla Emmin výraz. „Ona mi psala taky. Nejprve z Bathu a pak z Bristolu.“

Jestli čekala, že se Emma na oplátku pousměje, musela si počkat. Emma se sehnula, zvedla ze země zatoulaný ubrousek a odnesla ho do koše. O těch pohledech věděla – paní Griffinová jí to tehdy řekla. Vždy ale byla opatrná. Nikdy se do ničeho nemíchala. Nikdy se neptala na věci, které se mezi nimi staly nebo které se jich nějak týkaly. Jen tiše litovala, že už nejsou kamarádky, a Emmě tehdy slíbila, že pokud zůstane s Annalise v kontaktu, nikdy jí neprozradí nic z jejího života. A protože se Emma od té doby o Annalise nedozvěděla ani slovo, mohla předpokládat, že ten slib platil i obráceně.

Emma tenkrát potřebovala konec. Úplné ticho. Vzdálenost. Cokoli jiného by jí přineslo jen další zbytečnou bolest. A jakékoli novinky,

jakkoli neosobní, by to nijak nezměnily.

Annalise přistoupila blíž. „Můžeme si promluvit? Prosím, Emmo.“

„Jak jsi se doslechla o paní Griffinové?“

„Cože?“ Emma se vyhnula přímé odpovědi a Annalise znejistěla.

„Řekla mi to máma...“

Emma mlčky přikývla. Nikdy neplánovala, že jednou Kavárnu na rohu, rodinný podnik Millerových, převezme, ale život měl vlastní plány. A tak se alespoň naučila, jak být dobrou hostitelkou. Nasadila zdvořilý úsměv – víc z povinnosti než z upřímnosti – a řekla: „No, tak si posluž. Jídla je tu víc než dost.“ Rukou ukázala směrem ke stolům podél stěny, na kterých stál rozložený švédský stůl. Talíře už ale zdaleka nevypadaly tak vábně jako na začátku. Sendviče byly rozházené, z koláčů a quichů chyběly celé kusy, jejich původní tvar dávno ztratil kontury. Ubrusy hyzdily drobky a z konvice na okraji stolu ukáplo pár kapek čaje.

Emma bez dalšího slova zmizela vzadu v kuchyni a nechala bývalou obyvatelku domu číslo dvanáct napospas ostatním hostům. Opřela se dlaněmi o kuchyňskou linku a zadívala se z malého okna, které zůstávalo po většinu dne pootevřené, protože při vaření bývalo uvnitř horko k nevydržení. Zavřela oči a na chvíli se zastavila. Potřebovala se nadechnout.

Myslela si, že ji zlomí pohřeb paní Griffinové – ženy, která byla skoro jako její rodina. Myslela, že to bude obřad, vzpomínky, smutek, co ji přemůže. Ale mylila se. Byla to Annalise. Její přítomnost. Po tolika letech byla zpátky v Bathu, v městě, které se zdálo být navždy uzavřenou kapitolou. A přesto tu stála – jako kdyby se nic nestalo.

Dveře kuchyně se najednou rozletěly. Emma nadskočila. Někdo se přišel zeptat, jestli by mohli dostat ještě trochu vody. Emma nasadila nuceně veselý výraz, otočila se, vzala prázdný džbán a ujistila souseda, že tam hned bude. Otočila se, naplnila džbán ledem, přihodila pár plátků citronu a držela ho pod kohoutkem, zatímco voda pomalu stoupala. Její pohyby byly mechanické, jako by snad byla nějaký robot, a hlavou jí vířily tisíce myšlenek.

Zhluboka se nadechla, odnesla džbán zpátky do sálu a postavila ho mezi ostatní nápoje. Držela přitom sklopený pohled, jen aby se vyhnula tomu jejímu. Pak přešla k oknu, které ještě nebylo otevřené.

To si ostatní nevšimli, že je tady najednou takové horko?

Okno zpočátku vzdorovalo, ale pořádně prudkým trhnutím – a peprnou nadávkou – ho nakonec přemluvila. Zajistila západku, aby oknem necloumal zářijový večerní vánek, a zadívala se ven na úzkou dlážděnou uličku. Jak moc by si přála, aby to byl jen další obyčejný den. Den jako každý jiný v Kavárně na rohu – kavárně, která dostala jméno podle své polohy v srdci Honeybee Place. Jen pár kroků odtud začínalo zelené náměstíčko obehnané železným plotem, se stromy, lavičkami a malými cestičkami, které vedly k travnatým pláckům, kde si hrály děti a místní chodívali odpočívat.

„Jsi v pořádku, drahoušku?“ ozval se pan Cavendish z domu číslo devět a jemně položil Emmě ruku na rameno.

„Jsem... jen trochu smutná, to je všechno,“ odpověděla tiše.

„To jsme všichni. Z toho si nic nedělej.“

Emma se zadívala z okna a v duchu si povzdechla. Myslela na blížící se podzim – jak se brzy začne barvit listí, jak slunce ztratí sílu a celé město se postupně ponoří do studeného, švelícího ticha, připraveného na další Vánoce. Paní Griffinová byla vždy ta první, kdo si té změny všiml. Ta, která vítala letní vedra s nadšením a v zimě každého varovala před kluzkými chodníky. Uměla si vychutnat každé roční období, každý jeho detail. Pan Cavendish měl pravdu. Všem bude chybět.

Ještě jednou Emmu lehce pohládil po rameni, načež ji nechal zaplout zpět do vlastních myšlenek, které se okamžitě stočily zpět k Annalise. Věděla, že ne všichni sousedé znají pravdu. Někteří možná jen předpokládají, že si s Annalise jednoduše přestaly být blízké, že se jejich cesty rozešly. A že její dnešní smutek je čistě důsledkem smrti paní Griffinové.

Emma však věděla své. A právě když se znovu ponořila do ticha, ucítila za sebou něčí přítomnost. A tentokrát si byla jistá, že to není jen další soused.

„Můžeme si promluvit?“ zopakovala Annalise tiše.

Emma se otočila. Měla pocit, jako by její tělo ztěžklo a hlava se ponořila do mlhy. „Proč zrovna teď, Annalise?“ zeptala se ostře. Všimla si, jak sebou Annalise lehce trhla, když použila její celé jméno. Už roky jí tak neříkala – od chvíle, kdy Annalise oslavila

osmnáctiny a začala si říkat Lise. To jméno jí sedělo mnohem víc. Jako by jí chtěla setřást všechno, co ji svazovalo. Jediný člověk kromě rodičů, který trval na tom, že ji bude oslovovat celým jménem, byl Xavier – muž, který jí převrátil život naruby. Vadilo jí, že ho nechala, aby jí říkal Annalise, a vadilo jí to i teď. I když dnes už to s ní vlastně nemělo nic společného.

„Jak to myslíš – proč teď?“

„Proč ses objevila na pohřbu paní Griffinové?“

„Protože pro mě hodně znamenala,“ zašeptala Annalise a zhluboka se nadechla. „Stejně jako tvoje máma. Je mi to moc líto. Poslala jsem vám dopis a květiny.“

„Poslala jsi to mému otci,“ opravila ji Emma tiše.

„Myslela jsem, že to tak bude lepší. Chtěla jsem přijít hned, jak jsem se to dozvěděla... ale nechtěla jsem tě ještě víc rozrušit. Tebe... nebo někoho jiného.“

„Už je to dávno,“ pokrčila Emma rameny, jako by jí na tom nezáleželo. Ale záleželo. A hodně. Annalise byla součástí jejího života od dětství. Byla u nich doma víc než kdekoli jinde. A ať už se mezi nimi stalo cokoli, Emmu tehdy potěšilo, že Annalise poslala jejímu truchlícímu otci květiny, aby vyjádřila svou upřímnou soustrast. V té době byla příliš ponořená do žalu, než aby si to pořádně uvědomila, ale i po letech si na ten drobný projev úcty vzpomněla. Vzpomněla si na ni i přímo během pohřbu a zoufale si přála, aby stála po jejím boku. Aby to mezi nimi mohlo být jinak.

Keely – její maminka – byla nemocná už nějakou dobu. Pohřeb si sama naplánovala do posledního detailu. Vybrala si civilní obřad, na kterém zazněly krásné proslovy. Vzpomínky na její děti, na Tobyho a Emmu, na jejich dětství... A v některých příbězích byla i Annalise. Byla totiž nedílnou součástí Keelyina života. Byly tam slzy, smích i vděk. Jen jedna tvář chyběla. Annalise.

Emma nestihla tu myšlenku potlačit. Najednou z ní vypadlo: „Proto jsi nepřišla na Tobyho pohřeb? Protože sis myslela, že by tě tu nikdo nechtěl? Nebo jsi byla příliš zaneprázdněná svým novým životem, než aby tě to vůbec zajímalo?“ Zkřížila ruce na prsou, připravená vystřelit pryč a vymazat její přítomnost ze svého prostoru.

Annalise pootevřela ústa. „Já... já...“ zlomil se jí hlas. Polkla vzlyk.

„Umřel mi brácha. A ty jsi tu pro mě nebyla,“ pronesla Emma tak tesklivě, až ji samotnou zbolelo u srdce. Byla to rána, která zůstala otevřená celých osm let. To, že se Annalise tehdy neukázala – ať už spolu mluvily, nebo ne –, pro ni bylo jako facka, stejně jako všechno ostatní, co se stalo. Annaliseina nepřítomnost v jejím životě se stala hnisavou ránou, která se nikdy nezacelila.

„Psala jsem ti,“ zašeptala Annalise. „Posílala jsem e-maily. Dopisy.“ Rukou si odhrnula tmavé vlnité vlasy za ucho, až se jí v náušnici zaleskl safír s diamantem. „Moc dobře víš, proč jsem se tady nemohla ukázat, Emmo.“

Ale Emma zvedla ruku a rázně ji zarazila. „Nechci slyšet žádné výmluvy. Nebyla jsi tam. Ne pro mě, ne pro mé rodiče, ne pro Tobyho. A to, že ses sem teď vrátila... to byl špatný nápad. Prostě vypadni a nech mě na pokoji.“

Bez dalšího slova se otočila a zmizela v kuchyni. A jakmile za ní zaklaply dveře, rozplakala se.

Nikdy si nemyslela, že se to mezi nimi takhle zlomí. Že ta, kterou považovala za svoji nejlepší kamarádku, by jí mohla ublížit. Že by ji v těch nejhorších chvílích nechala samotnou.

A Emma věděla, že tu chybu už nikdy neudělá. Annalise už do svého života nepustí. Nikdy.

SOUČASNOST: 2023

Lise

Lise zůstala stát u zavřených dveří do kuchyně a jen na ně mlčky zírala. Věděla, že přijít sem po tolika letech a stanout proti Emmě nebude jednoduché. Ale pohřeb paní Griffinové nebyl jediným důvodem, proč se vrátila do Honeybee Place, a nebyla jím ani skutečnost, že její matka převedla dům číslo dvanáct na její jméno. Důvodů měla víc. A věděla, že dřív nebo později bude muset čelit všemu, co nechala za sebou.

Když Emma vyslovila její celé jméno, nečekaně ji to zabolelo. Annalise. Tolik let byla pro Emmu prostě jen Lise. Zdálo se, že jí tím chce dát najevo, že si ji chce držet dál od těla. A přitom kdysi... Opravdu ale čekala něco jiného? Věděla, že Emma s ní nebude chtít mít nic společného. Mohla by teď prostě odejít. Nechat to navždy být. Vyjít z téhle kavárny a nikdy se neohlédnout. Ale nemohla. Být tady pro ni znamenalo víc než jen návrat – a nebylo to jen o ní. Vzpomněla si na fotografii, kterou měla v kabelce. Láska jejího života. Někdo, s kým se chtěla o všechno podělit. A znovu si připomněla, že tady musí vydržet bez ohledu na to, jak těžké to může být.

Byla zklamáná. Naštvaná. Fruistrovaná, že jí Emma nedala ani šanci. Jako by zapomněla na všechno, co Lise kdy zkoušela. Psala e-maily. Pak dopisy – pro případ, že by její zprávy padaly do spamu. Psala znovu a znovu, dokud si nakonec nepřiznala, že se odpovědi nikdy nedočká. Emma věděla, kde bydlí. Kdyby se chtěla ozvat, měla k tomu milion příležitostí. Nikdy to však neudělala a navíc bez ohledu na výmluvy nebyla chyba jen na její straně. Obě v tom všem hrály svou roli, na což Emma ale už zjevně zapomněla.

Po chvilkovém rozhovoru s Jenny Fairbrotherovou z čísla patnáct – ženou, kterou neznala, protože se přistěhovala až po jejím odchodu –

Lise zahlédla hromadu špinavého nádobí. Vzala to jako příležitost. Záminku, jak uniknout od zbytků hostů, kteří se pomalu rozcházeli, obklopeni tichem podvečera. V kavárně začalo ubývat přirozeného světla a někdo rozsvítil. S ustupujícím světlem se ochladilo a Lise zaplavil stesk a závan melancholie. Vybavily se jí všechny ty chladné dny a měsíce, kdy se s Emmou couraly ulicemi Bathu nebo vysedávaly na lavičkách na náměstí, dokud je vítr nebo chlad nezahnal domů, k Millerovým, kde si do noci povídaly o všem možném – o škole, o klucích, o životě.

Když Lise vstoupila do kuchyně, poznala na první pohled, že Emma plakala. Ten napjatý profil, pevně semknuté rty a červené oči jí připomněly i některé méně příjemné vzpomínky na společné chvíle.

„Kam to mám dát?“ zeptala se tiše. Neptala se, jak se Emma cítí. Ne proto, že by jí to bylo jedno, ale protože odpověď znala. Znovu jí projel ten známý pocit, jako by bosky šlapala po rozbitém skle a tiše se modlila, aby se nepořezala.

Emma ukázala na pult vedle hlubokého dřezu. „Tam. Děkuju.“

Lise položila nádobí opatrně dolů, ale i tak se pár talířů nárazem rozezvonilo, a tak si raději pospíšila, aby hromadu rozdělila na menší části. Pak se otočila a napřímila. Věděla, že Emma tajně doufá, že odejde. Ale ona zůstala stát.

„Emmo, nepřijela jsem jen kvůli paní Griffinové,“ řekla potichu. „Číslo dvanáct je teď moje. Agentka říkala, že tam po nájemnících zůstal docela nepořádek.“

Emma se ani neotočila. „Občas byli hluční,“ odpověděla s ledovým klidem.

„To mě mrzí. Snad to nebylo moc zlé?“

Zavrtěla hlavou. „Dalo se to vydržet.“

„Ale uvnitř to prý není nic moc,“ pokračovala Lise. Zoufale se snažila udržet konverzaci nad vodou, ačkoli začínala tušit, že to je marné. „Emmo... prosím. Můžeš mě aspoň vyslechnout?“

Emma se stále držela okraje dřezu. V dlani svírala zmačkaný kapesník, který vypadal, že další slzy už neunese.

„Kdo ti řekl, že mi umřela máma?“ promluvila nakonec, aniž by se pohnula.

Lise si všimla, jak se Emma neustále dívá z oken. Měla nutkání

všechna zatemnit, jen aby se Emma konečně otočila a pohlédla jí do očí. „Máma zavolala paní Griffinové. A ta zavolala mně.“

Obestoupilo je dusné ticho. Lise se rozhlédla po kuchyni. Byla téměř stejná jako dřív. Stejně obklady, stejné kachličky, stejná vůně tepla a kávy. Jen sporák byl jiný – nový, nerezový, s větší troubou a více plotýnkami. Vzpomněla si na večery, kdy tu s Emmou obě pracovaly. Byly to dny plné chaosu, smíchu a pocitu, že jsou v tom spolu. Ten obraz ji na chvíli zahrál u srdce. Vzápětí jí však projela vlna smutku, když si vzpomněla, jak to celé skončilo, když si připomenula svého otce. Tuhle vzpomínku se pokusila potlačit, protože věděla, že s ní přichází i všechno ostatní.

„Emmo,“ zkusila to znovu, „dneska jsem se držela zpátky, protože jsem ti to nechtěla komplikovat. Věděla jsem, že to budeš mít těžké, a upřímně jsem nechtěla chodit ani na tu smuteční hostinu. Ale musím s tebou mluvit. Opravdu musím. Už celé hodiny čekám venku. Prosím...“

Emma se otočila, natáhla se kolem Lise, popadla nádobí a bez váhání ho vhodila do dřezu s mýdlovou vodou. Talíře a sklenice o sebe zarachotily, bubliny vystrašeně prchaly ke krajům, jak se další kusy nořily do vody. Emma do ní bezmyšlenkovitě zabořila ruce – bez rukavic, bez zaváhání. Kůže jí okamžitě zrudla horkou vodou, ale nevšímalá si toho. První talíř, který vyndala, se s třísknutím usadil do odkapávače. Z okraje dřezu stříkala voda, cákance dopadaly na podlahu, ale Emma se soustředila jen na pohyb. Jeden kus za druhým. Jako by tím dokázala umlčet vše, co se v ní bouřilo.

Lise se snažila odvrátit pozornost od jejich rozhovoru. Od bolesti, která mezi nimi visela ve vzduchu jako dusivá pára. „Venku se bavili o paní Griffinové,“ nadhodila. „Jedna z nich s ní pracovala v kuchyni. Prý s ní byla sranda.“

Emma dál mlčela.

„Představ si, že bys po učitelce hodila růžičkovou kapustičku, když jde kolem. Prý se to fakt stalo,“ pokračovala Lise a zvedla obočí. „Zajímalo by mě, jestli byla tvrdá... ta kapustička, myslím. Nebo rozmočená.“

Emma se slabě, téměř neznatelně pousmála. „Vsadím se, že paní Griffinová by si na ty děti dohlédla.“

„Spíš by je vyděsila k smrti.“

„To je fakt.“

Nastalo ticho. Lise to zkusila znovu. „Měla krásný obřad.“ Její hlas zněl klidně, ale v podtónu byl slyšet nesmělý dotek naděje. Mrzelo ji, že ji Emma ignoruje, ale současně chápala, jak zaskočená musí být. Ona se na tento okamžik připravovala celé týdny, zatímco Emma neměla o ničem ani tušení – možná i proto ještě pořád neodešla.

Emma mezitím mlčky vyrovnala další hromádku nádobí do odkapávače a jen zamumlala: „Musím to dodělat. Mám ještě spoustu práce. Nech mě prosím o samotě.“

„Emmo...“ Lise natáhla ruku, jako by jí chtěla položit dlaň na paži, ale její hlas se zlomil v půli věty.

„Teď ne,“ zarazila ji Emma, aniž by jí pohlédla do očí.

Z jejího tónu bylo patrné, že to myslí vážně. Zase jí práskla dveřmi před nosem, stejně jako pokaždé za posledních osmnáct let. Tuhle její náladu dobře znala – Emma teď nebyla sama sebou, fungovala na autopilota, jen tentokrát stála v kuchyni kavárny, kterou zvažovala převzít, než se nakonec rozhodla pro učitelství. Lise přemýšlela, co se změnilo. Stalo se něco, co ji přimělo změnit názor, nebo jen chtěla být nablízku rodičům?

Lise udělala všechno, co mohla, a teď už neměla kam. Zbývalo jí jen vrátit se zpátky mezi hosty – i když většina už mezitím odešla. Sousedé ji vítali, zvědaví a plní otázek. Chtěli vědět, co se za ta léta stalo. Co dělá. Jak se má. Snažila se odpovídat mile, s úsměvem na rtech, bez toho, aby sklouzávala do detailů. Zvláště těch bolestivých. Pro ně byla stále tou dívkou, která odešla do Paříže splnit si svůj sen, což se jí povedlo a ten sen stále žije. Skutečnost ale nemohla být vzdálenější.

Kdykoli mohla, obrátila pozornost zpět k nim. Ptala se, poslouchala, smála se. Mluvila o jejich životech, protože ten její jí připadal příliš složitý, příliš nabitý vzpomínkami, které nebyla připravena sdílet. Ale hluboko uvnitř toužila po jediném – po chvíli o samotě s Emmou. Po upřímném rozhovoru. O tom, co se stalo. O tom, co si řekly. A o tom, co si nikdy neřekly. Vzpomínky se jí vracely jedna za druhou. Jak spolu kdysi vysedávaly dlouho do noci, jak se smály hloupě, jak si plánovaly budoucnost. Jak si

slibovaly, že zůstanou přítelkyněmi navždy. Že z nich jednou budou ty dvě babičky, které ještě v osmdesáti sedí spolu na lavičce, popíjejí kávu a smějí se jako puberťačky. A teď? Teď jim táhlo na pětáctýřicet a byly si téměř cizí.

Co se s těmi dvěma dívkami stalo? Kam zmizely ty mladé ženy s celým životem před sebou?

O hodinu později, když Emma konečně vyšla z kuchyně, Lise už si brala věci a chystala se k odchodu. Možná bude lepší nechat to pro dnešek být. Dát Emmě prostor. Vrátit se do městského domu, který kdysi patřil jejím rodičům a teď byl její. Do místa, kterému chtěla vdechnout nový život a připravit ho na další kapitolu – ať už bude vypadat jakkoli.

Věděla jen jedno: že právě tam, ve zdech, které znala od dětství, kde jen pár hodin před pohřbem složila svá zavazadla, bylo místo, kam se vždy mohla vrátit.

Přesto však Lise zůstávala. Nemohla odejít. Přesně to před všemi těmi lety udělala Emma a od té doby spolu nepromluvily. Pokud šlo o Lise, odchodem by se věci jen zhoršily, třebaže se zdálo, že to už vlastně ani nejde.

Kavárna i celá Honeybee Place se brzy ponořily do tmy a uběhla ještě téměř půlhodina, než se Lise konečně podařilo upoutat Emminu pozornost. Emma právě děkovala posledním dvěma hostům za to, že přišli. S úsměvem je vyprovodila ke dveřím, ale místo aby je hned zavřela, zůstala stát s rukou na klice a letmo pohlédla směrem k Lise.

Ta beze slova vstala, sebrala svou tašku z opěradla židle a pomalu se propletla mezi dvěma prázdnými stoly. Než ale vyšla ven, na prahu se zastavila a otočila se. „Dřív nebo později si se mnou budeš muset promluvit,“ řekla odhodlaně.

„My dvě si nemáme co říct,“ opáčila stroze Emma a vrátila se k pultu, jako by bylo po všem.

Lise se zarazila ve dveřích, ruku stále na klice, připravená k odchodu. Zkusila to ještě naposledy: „Takže takhle jsme dopady? Po tom všem? Vážně to mezi námi skončí takhle?“

Emma mlčela. Nestála jí ani za pohled.

Lise se zhluboka nadechla. „Pokud mi teď řekneš, že jsme spolu my

dvě fakt skončily, tak ten barák prodám a už mě nikdy neuvidíš.“

Emma sebou trhla. A pak, konečně, se otočila a udělal pár kroků směrem k Lise. Na zlomek vteřiny to vypadalo, že by ji mohla obejmout. Že by mohla říct něco, cokoli, co by tu propast mezi nimi zacelilo.

Ale neřekla nic.

Jen tiše sáhla po dveřích a beze slova je za Lise zavřela.

Bylo to gesto, které vydalo za tisíc slov.

Zdálo se, že pouto, které je kdysi spojovalo, je nenávratně pryč. A Lise konečně pochopila, že se ocitla v situaci, z níž nevede cesta ven. Musí s Emmou mluvit. Musí jí říct pravdu.

MINULOST: 1995*Annalise*

Annalise se svalila na postel a nechala okolní hluk plynout kolem, aniž by mu věnovala pozornost. Právě se vrátila domů na léto z internátní školy a její matka se svým dokonalým načasováním, jak už to měla ve zvyku, rozhodla, že je načase obměnit nábytek v ložnici. Dnes přišla na řadu poslední fáze – sestavení nového psacího stolu. Alespoň že ten montér, který ho dával dohromady, měl podle Annalise fakt hezký zadek. Rámus i ostatní nepříjemnosti spojené se stěhováním byly hned o něco snesitelnější.

Nasadila si sluchátka a stiskla tlačítko *play* na svém walkmanu. Hluk, bouchání a šroubování rázem utlumila hudba. Nechala se unášet pryč, do příjemnějšího světa. Ráno ji z internátu v Yorkshiru nevyzvedli rodiče – otec byl ponořený do práce a Shelly se už dávno necítila dobře za volantem, zvlášť ne na dálnici. Místo toho pro ni poslali řidiče z autoservisu. Elegantní černý vůz vypadal působivě, když zastavil u školní brány, ale Annalise by mnohem radši patřila mezi ty děti, kterým rodiče přijdou naproti osobně, rozpřáhnou ruce, obejmou je a vezmou domů. Možná by měla být vděčná. Nemusela s sebou tahat vlakem deku, ložní prádlo, knihy, školní potřeby, oblečení a všechny ty věci, bez kterých se celé léto neobejde. Její rodiče to s ní mysleli dobře – svým vlastním způsobem.

Zrovna dozněla první sloka *Back For Good* od Take That a Annalise se sevřel žaludek. Asi to nebyla ta nejlepší písnička na návrat domů. Do Honeybee přijela jen na léto, stejně jako každý rok, jenže tentokrát to bylo jiné. Přestože si s Emmou celé měsíce vyměňovaly dopisy, zdálo se, že její nejlepší kamarádka mezitím začala žít úplně jiný život, ve kterém pro ni už nebylo místo.

Emma s Annalise byly nejlepší kamarádky už od základní školy. Celé to přitom začalo jedním nepatrným gestem. Annalise bylo tehdy

líto tiché, šestileté holčičky se zářivě rudými vlasy, která seděla na druhém konci lavice a zoufale se snažila splnit zadání paní učitelky – pomalovat krabici od vajec. Celá třída se ponořila do víru barev. Někdo maloval krokodýla, jiní zvolili pestré, téměř psychedelické vzory a někteří si malovali jen tak pro radost. Annalise sáhla po oranžové a modré, svých oblíbených barvách. Pak ale uviděla, že ta malá zrzka na druhém konci stolu má slzy v očích, a zdálo se, že si toho nikdo jiný nevšiml.

Emma si totiž z domu přinesla plastovou krabičku. Barva na ní nedržela a stékala po ní, ať se snažila sebevíc. Byla zoufalá. Annalise na nic nečekala. Roztrhla svou papírovou krabici napůl, jednu polovinu si nechala pro sebe a tu druhou podala plačící dívce. Od té chvíle byly nerozlučné.

Dívky se vídaly celé roky. Základní školou prošly bok po boku, a když nastoupily na střední, nosily vysoké culíky a obří kruhové náušnice – módní hit té doby. Byly nerozlučné, dokud se Annalisein otec nerozhodl, že pro ni bude nejlepší, když nastoupí na internátní školu. Annalise v tu chvíli vůbec nezajímalo, jak kvalitní vzdělání ji tam čeká ani jaké příležitosti jí to do budoucna otevře. Bylo jí teprve deset. A jediné, co chápala, bylo, že ji odtrhávají od její nejlepší kamarádky na světě.

Když jí to rodiče oznámili, rozplakala se. Vyběhla z domu a běžela rovnou k Millerovým, kde v Emmině pokoji proseděla celé odpoledne se slzami v očích. A když pak přišel den odjezdu, nebyla jediná, kdo plakal. Navzájem se s Emou objímaly a tvářily se, jako by právě skončil svět. A v určitém smyslu opravdu skončil – ten bezstarostný dívčí svět jejich dětství. Postupem času, když si začaly dopisovat, to bolelo o něco méně. Jejich přátelství vydrželo, třebaže se na něm podepsala vzdálenost. Co Annalise vždycky drželo nad vodou, byla vidina návratu domů na letní prázdniny. Její první cesta vedla vždycky k Millerovým. Objímaly se s Emmou mezi dveřmi, smály se a mluvily jedna přes druhou, jako by se za ty měsíce vůbec nic nezměnilo, jako by všechen ten čas dokázaly dohnat jediným setkáním.

Letos to ale bylo jiné. Annalise si byla jistá, že Emmě napsala správné datum, ale s blížícími se závěrečnými zkouškami bylo

možné, že její dopis zapadl někde mezi učebnice a zůstal nepřečtený. Možná i ona sama na něco zapomněla. Každopádně jen co po příjezdu splnila matčino přísné pravidlo, že si nejdřív musí ustlat postel, vyrazila netrpělivě ke známému domu číslo čtyři. Brendan s Keely ji přivítali srdečně jako vždy, s ústy plnými otázek, a po chvíli seběhl dolů i Emmin bratr Toby. Když ji spatřil, zůstal jako opařený. Neviděli se víc než rok.

Způsob, jakým na ni vyvaleně zíral, jí dost zalichotil. Zřejmě si nemohl pomoci, ale ona se v tu chvíli cítila krásná a chtěná. Toby evidentně nečekal, že dívka, se kterou si kdysi hrával na zahradě na písku, bude mít teď ženské křivky, které se nedají přehlédnout. Ale Emma... Emma doma nebyla. Přespávala u kamarádky a měla se vrátit až následující den. A přestože Annalise před Millerovými nasadila nucený úsměv, jakmile za sebou zavřela dveře, propadla zklamání. Tohle měla být její noc s Emmou. Měly spolu sedět na koberci, smát se, klábosit do noci a užívat si, že jsou zase spolu. Ale ne. Emma byla někde jinde.

Annalise se vrátila domů do čísla dvanáct, sáhla do nákupní tašky v kuchyni a vytáhla teplou plechovku 7Upu. Otevřela ji, napila se a odebrala se do pokoje, přemožená zvláštní směsicí mrzutosti a úzkosti. Co když už není Emminou nejlepší kamarádkou? Co když to, co bylo kdysi tak silné, se mezitím vytratilo? Její ostatní kamarádky z internátu byly rozesté po celé zemi – některé dokonce bydlely v Evropě – a s žádnou z nich neměla tak hluboký vztah jako s Emmou Millerovou. Ani zdaleka.

Z jejího utrápeného přemítání ji vytrhlo až zaklepání na dveře. O okamžik později se ve dveřích objevila její matka Shelly. Člověk by na první pohled nepoznal, že jde o matku v domácnosti, která celý den stráví úklidem a domácími pracemi. Místo zmačkané košile nebo starých džín na sobě měla elegantní letní šaty s tuhým límečkem, perfektně upravené nehty a vlasy stažené do hladkého drdolu. Shelly byla posedlá pořádkem a její běžný den se skládal z neustálého upravování a přestavování věcí: polštáře musely být přesně zarovnané s pohovkou, stejně jako koberce, skleněný konferenční stůl se musel lesknout jako zrcadlo, aby se v něm člověk mohl zhlédnout, a každá ozdůbka, každá soška měla své přesně určené

místo. Každý čtvereční centimetr jejich domu byl důkladně naplánován, stejně jako jejich každodenní život.

Annalise si sundala sluchátka, když pochopila, že matka se zřejmě nechystá zase hned odejít. „Co je?“ houkla otráveně.

„Takhle se mnou nemluv,“ opáčila Shelly rázně. „A ten pokoj se sám neuklidí.“

„Jsem unavená,“ odsekla Annalise a kývla hlavou k muži, který stále montoval nový psací stůl. „A navíc ten stůl ještě není hotový. Jakmile bude, celé si to tady uklidím. Teď se jen snažím nezaclánět.“

Shelly si povzdechla, jako by jí dceřina výmluva připadala v podstatě přijatelná. „No, možná bude lepší, když nebudeš překážet.“ V tu chvíli se ozvalo zavržení. Opravář, který zrovna couval zpod stolu, zachytil konec jejich rozhovoru. Zvedl šroubovák, souhlasně přikývl, přesunul se na druhou stranu stolu a s lehkým úsměvem se znovu pustil do práce.

„Myslela jsem, že budeš u Emmy,“ poznamenala Shelly.

„Emma není doma.“

Annalise chvíli čekala, jestli její máma ještě něco dodá, ta ale místo odpovědi položila na konec postele koš s vyžehleným oblečením, zřejmě jako tiché gesto, že si má všechno okamžitě pověsit, a bez dalších slov odešla. Annalise sice trávila většinu roku mimo domov, ale nikdy nezapomněla, jak její matku dokázalo vyvést z míry, když něco v jejich domě nebylo přesně na svém místě. Nejspíš si představovala nepořádek jako formu osobního pekla, nicméně s Annalise pár rozházených věcí a neuklizených kusů oblečení ani nehlo. A proč by mělo? Stejně své rodiče zase tolik nezajímala – vždyť ji ani nevyzvedli ze školy.

Přetočila se na záda, znovu si nasadila sluchátka a upřela pohled ke stropu, kde svítil lustr, který jí vždycky přišel až přehnaně luxusní. Do rytmu písničky *Never Forget* si tiše broukala a podupávala nohou o čelo postele. V tu chvíli její snahu o únik z reality přerušil známý výjev – v jejím zorném poli se znovu objevil montér s dobře tvarovaným pozadím, takže si sluchátka stáhla z hlavy a nechala si je sklouznout na krk.

Raději se obrátila na bok, aby na něj nemusela zírat hlavou dolů. Zdálo se, že právě skončil. „Mohla bych vás poprosit, jestli byste ten

stůl mohl přesunout támhle k druhé zdi? Prosím...”

„Ale vaše matka říkala...”

„Toho si nevšímejte. Neřeknu jí, že jste ho tam přesunul vy. Řeknu, že jsem ho tam přetáhla sama, protože se mi tam líbil. A že jsem přitom možná poškrábala podlahu. Jak ji znám, tak vyletí z kůže.”

„Chápu,” ušklíbl se. „Upřímně... trochu mi nahání strach.”

„To je u ní normální. Ale buďte v klidu. Ona sice štěká, ale nekouše. To neznáte mého otce. Kdyby se dozvěděl, že ten stůl není na svém místě, tak by se zbláznil.”

Mladík se zarazil a trochu mu ztuhl obličej. Na moment vypadal, že si její přání nakonec ještě rozmyslí.

„Dělám si legraci,” dodala rychle. „Nebojte, táta tu skoro nikdy není. A i kdyby byl, nejspíš by si ani nevšiml, že tu jste. To byste nám musel zapálit dům nebo tak něco. Nějaký stůl ho vůbec nezajímá.”

Annalise si ho nenápadně prohlížela. Tipovala, že mu může být tak kolem dvaceti. Byl vážně moc hezký, ale na ni už trochu starý – přece jen jí bylo teprve patnáct. Ona sama sice vypadala starší, zvláště bez školní uniformy a s trochou líčení, ale pořád to bylo znát. Za pár týdnů jí bude šestnáct, stejně jako Emmě – v jejích očích mnohem přijatelnější věk pro staršího kluka, jaké měly některé jiné holky na škole. Občas ji štvalo, že je nejmladší z ročníku. Znamenalo to být poslední téměř ve všem: poslední, kdo začne chodit s někým starším, poslední, kdo se naučí řídit, poslední, kdo si může objednat pivo v hospodě.

Opravář domontoval poslední šroubek, sbalil si nářadí a bez dalšího slova zamířil dolů. Annalise napadlo, jestli se opravdu obává příchodu jejího otce, nebo se jen chce vyhnout její matce; každopádně zmizel rychle a bez rozloučení.

Uklízet se jí samozřejmě nechtělo, ale aby se vyhnula zbytečné hádce s matkou, pokusila se alespoň symbolicky dát věci do pořádku. Přenesla všechno ze starého stolu na nový, vybalila si učebnice a školní potřeby a nakonec sáhla po krabici, kterou si jako jedinou vynesla nahoru sama. Chtěla si být jistá, že ji nikdo jiný neotevře. Opatrně vytáhla několik zápisníků s pevnými deskami a všechny kromě jednoho uložila do nejhlubší zásuvky. V ruce jí zůstal jen jeden – její současný deník. Opatrně ho otevřela a vytáhla pero.

Nasadila si sluchátka, znovu se položila na postel a na horní řádek napsala: *Léto 1995 – Honeybee Place*.

Bylo až zarážející, kolik věcí se tady nezměnilo. Stejně domy, stejná ulice, stejný vzduch, stejný pokoj. A přesto... něco bylo jinak. Bylo to poprvé, co se vrátila a neviděla Emmu. Dřív tu bývala prakticky okamžitě, nejpozději do hodiny nebo do dvou, tentokrát však ne. A Annalise se zmocnil strach, že Emma si možná mezitím našla jiné kamarádky a že na ni zapomněla. Že pro ni už nemá ve svém novém životě místo.

Na stránkách deníku mohla být upřímná. Byl to její svět, ve kterém ji nikdo nesoudil. Jeho řádky skýtalý útočiště všem jejím nejistotám, obavám i radostem. Tady mohla být otevřená. Tady mohla být skutečně sama sebou.

MINULOST: 1995*Emma*

Když ji matka její kamarádky vysadila zpátky v Honeybee Place, Emma si vzala z kufru auta svou tašku s věcmi a zabouchla dveře. Bylo teprve něco po deváté, ale Sashini rodiče trvali na tom, aby byla celá parta pryč nejpozději v devět, protože museli do práce.

Emma s hlavou těžkou po probdělé noci plné klábosení s kamarádkami protáhla sebe i tašku vchodem do Kavárny na rohu. Měla úplně vyschlo v krku, kručelo jí v břiše a měla strašnou chuť na jednu ze slavných snídaní svého táty.

„Ahoj, zlatíčko,“ pozdravila ji Keely a láskyplně ji objala. „Tak povídej. Jaké to bylo?“

To tak akorát, pomyslela si Emma.

Shodila tašku vedle věšáku v chodbě, která oddělovala kuchyň od kavárny.

„Sasha dostala karaoke. Docela jsme se na tom vyřádily.“ Následovala matku do kuchyně, kde její otec právě postával u sporáku. Keely se mezitím dožadovala dalšího objetí, jako by snad byla pryč týden. Někdy nechápala, jak to její rodiče zvládají – kolik času tráví v kuchyni, v kavárně, mezi hosty. Pravdou však bylo, že je to zřejmě nějakým způsobem naplňovalo. Její táta vždycky říkal, že polovina úspěchu v práci je dělat něco, co člověka baví.

„Chudáci její rodiče,“ poznamenala Keely, zatímco mazala celozrnný toast máslem. Brendan jí z pánve přisunul sázená vejce, která Keely jedním pohybem přesunula na toast. Její rodiče tvořili sehraný tým a ona jim často pomáhala. „Na trojku,“ oznámila jí máma.

„Mami...“ zasténala Emma a střelila po ní vyčítavým pohledem. „Kde je Toby? Nemá náhodu dneska pracovat on?“

„Tvůj bratr má zpoždění, jako obvykle. Jen to tam zanes a táta ti

pak udělá tvoji oblíbenou snídani – míchanici s houbami a grilovanými rajčaty.“

„Jdu na to!“ zavolal Brendan z kuchyně.

Takové nabídky se neodmítají, pomyslela si Emma. Popadla talíř, usmála se na mámu, která jí byla podobná nejen výškou, ale i zrzavými vlasy, modrýma očima a v neposlední řadě taky svými mimořádnými organizačními schopnostmi, a zamířila mezi hosty. Vize budoucnosti strávené v rodinném podniku ale Emmu, na rozdíl od její matky, nijak nelákala. Její srdce směřovalo do školních tříd – chtěla se stát učitelkou.

V kavárně vypomáhala hlavně o víkendech a občas i po škole, pokud jí to čas dovolil. Dobře znala chod podniku i některé stále hosty, jelikož část z nich tvořili jejich sousedé. Krátce se zastavila u stolu číslo tři, kde seděla paní Griffinová a čekala na svá oblíbená vajíčka na toastu.

„Vletěla jsi sem tak rychle, že je štěstí, že proti těm dveřím nikdo nestál,“ zasmála se paní Griffinová a sáhla po mlýnku s pepřem. Nasypala si špetku na toast.

„No jo, zrovna jsem se vrátila od kamarádky a šílím hlady,“ přiznala Emma.

„To naprosto chápu – možná víc, než si myslíš. Však on už ti táta něco udělá.“

Naklonila hlavu a mrkla směrem k Emmině holému břichu. Byl červenec, dost teplo na to, aby si mohla dovolit crop top. „Taky jsem mívala takový pas,“ povzdychla si paní Griffinová a nechala Emmu jít.

Vzápětí se dveře kavárny rozletěly a dovnitř se vrátil Toby. „Máš zpoždění,“ okřikla ho Emma.

Zatímco Emma připomínala víc jejich mámu, Toby byl celý táta – jako by si příroda rozdělila geny podle pohlaví. Tmavé vlasy, rošťácký úsměv, stejná jiskra v oku. Nesdílel jen jeho nadšení pro práci v kuchyni a o jejich rodinné kavárně mluvil spíš s odstupem. Jeho srdce patřilo létání – chtěl se stát pilotem. Emma si nebyla jistá, jestli je to jen sen, ze kterého se musí brzo probudit, nebo něco, co se mu skutečně někdy podaří.

„Ty mi nešéfuješ,“ odsekl Toby, když míjel pult a mířil do kuchyně.

Na půli cesty se ale zastavil a otočil se zpátky k sestře. „Už ses viděla s Annalise?“

„Ještě ne. Vrací se až koncem příštího týdne.“

Toby zavrtěl hlavou. „Ne, už je doma. Včera večer u nás byla. Řekl jsem jí, že ses na ni vykašlala a už se s ní nechceš bavit.“

„Mami,“ zaúpěla Emma, protože právě v tu chvíli do kavárny vešla Keely. Bez váhání popadla syna za rameno a nasměrovala ho do kuchyně s poznámkou, aby si své rádoby vtipné řeči nechal pro sebe. Zastavila se u pultu, odkud vzala dvě vysoké sklenice pomerančového džusu. Opatrně je zanesla na stůl uprostřed kavárny a pak se vrátila k dceři. „Toby si výjimečně nevymýšlí,“ řekla bez okolků. „Annalise se u nás včera večer vážně stavila. A vypadala moc hezky. Je fajn, že ji tu budeš mít zase na celé léto.“

„Mami, já musím jít,“ vyhrkla Emma. Najednou neměla na jídlo ani pomyšlení.

Ale ještě než se stačila zvednout, Keely jí položila ruku na paži. „Nejdřív se najíš. Snídaně už bude za chvíli hotová. Najez se a pak klidně běž. Půlhodina navíc už tě nezabije.“

Její matka zjevně netušila, jak to mezi nejlepšími kamarádkami chodí. Co všechno musí probrat a jak moc toho musí dohnat, když se neviděly celou věčnost.

Emma seděla v kuchyni na stoličce u zadních dveří a cpala do sebe snídani tak rychle, až měla spálený jazyk i patro. Míchaná vejce mizela z talíře rychlostí, ze které by se zamotala hlava i profesionálnímu jedlíkovi. Tašku si doma ani nevybalila – sotva otevřela dveře jejich domu, hodila ji do předsíně, nechala ji dopadnout na podlahu, zabouchla za sebou a bez ohlednutí vyběhla zpátky ven. Přeskočila tři schody najednou, seběhla po krátké cestičce, přehodila si vlasy přes rameno a zamířila přímo k domu číslo dvanáct.

Zaklepala na ocelově modré dveře s úzkou skleněnou výplní v horní části a netrpělivě přešlapovala. Ozvaly se kroky, dveře se otevřely a za nimi stála Shelly. Emma ji však nestačila ani pozdravit, protože v tu chvíli se Annalise přiřítla ze schodů, ve svých pruhovaných ponožkách sklouzla po dřevěných parketách a zastavila se jen těsně před matkou. Výkřik, který při tom vydala, byl dost silný na to, aby